Perdonar té un preu

El Girona sap patir a la primera part però no se'n surt a la represa a l'hora de marcar quan tenia l'Almeria fos

Almeria - Girona

Per gaudir diuen que s'ha de patir. Ahir el Girona no va fer el seu millor partit, de ben segur, i va navegar a la primera part a mans d'un voluntariós Almeria que va fer bona la màxima de molt soroll per no res. Els andalusos, amb jugadors de molta qualitat sobre la gespa, van intentar de totes les maneres perforar la porteria de René, però no se'n van sortir. La resistència, capacitat de sacrifici, contensió i solidaritat d'aquest Girona va tornar a aflorar per resoldre els molts –sobretot córners– però tímids i infructuosos intents locals, que amb prou feines van fer pessigolles. Amb l'Almeria fos físicament, el Girona va fer el pas endavant necessari fins empetitir-lo a la mínima expressió. Ja amb tota l'artilleria al terreny de joc, semblava que el gol havia d'arribar i el Girona per fi sortiria victòriós d'Almeria. La manca de punteria i de precisió en l'última passada va fer que ni Alcaraz, Longo ni Cristian Herrera aconseguissin batre Casto i al final el Girona s'hagués de conformar amb l'empat. Un punt que, malgrat el cert patiment de la primera part, té un clar regust amarg, sobretot veient com als minuts finals l'Almeria va ser un ninot sense piles a mans dels gironins.

El Girona es plantava a Almeria decidit a seguir fent camí. Haver superat un rival directe com el Valladolid en un partit duríssim la setmana passada havia reforçat la moral i la confiança de l'equip. Era el moment de tornar a demostrar el potencial de l'equip lluny de Montilivi després de l'ensopegada a Elx en un fluix partit. Una bona oportunitat per donar un altre cop important a la taula davant un rival que, si bé està lluitant per la salvació, compta amb un dels pressupostos més alts i a principi de temporada era un dels candidats a estar a dalt. Machín va optar per sacsejar una mica l'equip amb l'entrada de Maffeo, Ramalho, Alcaraz i Longo. L'Almeria seria el primer d'avisar amb una frivolitat malintencionada de Borja de taló, que René desviaria a córner. Els andalusos havien sortit un pèl més a la idea i generaven relatiu perill amb ràpides transicions i pilotes penjades a l'olla. El Girona tenia problemes per mantenir la pilota i baixar-la a terra a causa de l'alt ritme de pressió que havia imprès l'Almeria al partit. Els de Machín patien veient com els locals, sense fer un joc brillant, de seguida eren a l'àrea, creant sensació de perill. Els locals perdrien per lesió el seu màxim golejador, Quique, que deixaria el seu lloc a l'ex del Llagostera Juanjo, un altre perill en qualsevol acció a pilota aturada. El que semblava un inici dubitatiu dels gironins es va anar convertint amb el pas dels minuts en un setge constant de l'Almeria. Els gironins no aconseguien sortir del seu camp i només gràcies a la manca de clarividència dels andalusos a l'última passada evitaven situacions de risc extrem.

El Girona no trepitjaria àrea contrària fins al minut 38, quan Pons va habilitar Longo però l'italià va veure com Casto salvava la seva rematada, un xic forçada. Era tot just el primer pas. Calia continuïtat i treure's de sobre el domini d'un tossut Almeria, que ho seguia buscant en accions d'estratègia. Tot i això s'arribaria a la mitja part amb el Girona tancat al seu camp i cosit a targetes (Pons, Longo i Alcalá).

Els primers 45 minuts havien estat deslluïts i més aviat fluixots per part d'un Girona que tenia molt de marge de millora. Una rematada de Longo a centrada de Maffeo només començar la represa semblava dibuixar certa esperança de canvi en el joc d'un Girona que, a la primera part s'havia assemblat més al d'Elx que no pas a l'habitual de tota la temporada. No obstant això, el reguitzell de córners en contra tornava a tenir contra les cordes el Girona als primers minuts de la represa.

De mica en mica, els homes de Machín, a còpia de mossegar una mica més, anirien posant nerviós l'Almeria. Així, Alcaraz pisparia la cartera a Morcilla i faria una bona centrada a la qual Longo va arribar molt forçat i va rematar fora. En dues accions, ofensivament ja s'havia fet més que en tota la primera part. Amb més de mitja hora per davant, Machín va decidir donar l'alternativa a Mojica al carril esquerre. El tècnic també va optar per evitar la segona groga de Pons i substituir-lo per Granell. Entre els canvis i el desgast físic de l'Almeria, el guió començava a canviar. Mojica ho provaria amb un xut que desviaria un defensa a córner fregant el travesser.

L'Almeria estava fos físicament però seguia generant perill a base de córners i faltes a l'àrea. A un quart d'hora pel final i després que l'àrbitre perdonés la segona targeta al local Motta, Machín va esgotar el darrer cartutx amb l'entrada d'Herrera. El Girona estava més fresc i en una contra, Alcaraz va estar a punt de trobar el premi però va pecar de gana i quan tenia quatre opcions per fer la passada va rematar a l'exterior de la xarxa. L'Almeria seguia insistint amb molt més cor que no pas cap, mentre que el Girona intentava fer mal per velocitat. La manca de precisió de Longo i Herrera feia que cap dels intents de plantar-se davant Casto tingués èxit. L'Almeria posaria l'ai al cor amn un cop de cap de Vélez que l'àrbitre invalidaria per fora de joc quan René havia salvat sobre la mateixa ratlla. Els darrers minuts van ser de molts nervis. El Girona s'ho havia cregut i collava, mentre l'Almeria demanava l'hora. S'hi havien posat massa tard. Herrera tindria l'última però ahir la pólvora estava mullada i el botí que es va endur l'equip va ser el mínim.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/02/12/perdonar-preu/828981.html?utm_source=rss